DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

17. januar 2008 *

I sag C-246/06,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Juzgado de lo Social Único de Algeciras (Spanien) ved afgørelse af 7. april 2006, indgået til Domstolen den 2. juni 2006, i sagen:

Josefa Velasco Navarro

mod

Fondo de Garantía Salarial (Fogasa),

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne R. Silva de Lapuerta, E. Juhász, J. Malenovský og T. von Danwitz (refererende dommer),

* Processprog: spansk.

generaladvokat: P. Mengozzi
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

— den slovenske regering ved M. Remic, som befuldmægtiget,

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J. Enegren og R. Vidal Puig, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EFT L 283, s. 23), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/74/EF af 23. september 2002 (EFT L 270, s. 10, herefter »direktiv 80/987«).

2 Anmodningen er blevet fremsat i en sag mellem Josefa Velasco Navarro og Fondo de Garantía Salarial (Fogasa) (lønmodtagernes garantifond, herefter »Fogasa«) vedrørende sidstnævntes afvisning af i henhold til sit subsidiære ansvar at udbetale en godtgørelse til sagsøgeren for uberettiget afskedigelse i henhold til et indenretligt forlig indgået mellem Josefa Velasco Navarro og hendes arbejdsgiver om betaling af en sådan godtgørelse.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

3 Det bestemmes i artikel 1, stk. 1, i direktiv 80/987, at »[d]ette direktiv finder anvendelse på krav, som arbejdstagere i medfør af en arbejdsaftale eller et ansættelsesforhold har erhvervet i forhold til arbejdsgivere, der er insolvente i henhold til artikel 2, stk. 1«.

4 Det fremgår af direktivets artikel 2, stk. 2, at direktivet ikke berører medlemsstaternes nationale retsregler for så vidt angår definitionen af udtrykkene »arbejdstager«, »arbejdsgiver«, »løn«, »erhvervet ret« og »delvis erhvervet ret«.

5 Artikel 3, stk. 1, i direktiv 80/987 bestemte i sin oprindelige affattelse:

»Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at garantiinstitutioner, med forbehold af artikel 4, sikrer arbejdstagerne betaling af tilgodehavender, der hidrører fra arbejdsaftaler eller ansættelsesforhold, og som vedrører løn for perioden inden en bestemt dato.«

6 Artikel 3, stk. 1, i den oprindelige affattelse af direktiv 80/987 er efter ændring ved direktiv 2002/74 nu artikel 3, stk. 1, og har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for, at garantiinstitutioner sikrer arbejdstagerne betaling af tilgodehavender, der hidrører fra arbejdsaftaler eller ansættelsesforhold, herunder fratrædelsesgodtgørelse ved ansættelsesforholds ophør, hvor der er hjemmel herfor i national ret, jf. dog artikel 4.«

7 Artikel 2, stk. 1, første og andet afsnit, i direktiv 2002/74 bestemmer:

»Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden den 8. oktober 2005. De underretter straks Kommissionen derom.

Medlemsstaterne anvender de i første afsnit omhandlede love og bestemmelser på alle former for insolvens, der opstår for en arbejdsgiver efter disse love og bestemmelsers ikrafttræden.«

8 Direktiv 2002/74 trådte i kraft den 8. oktober 2002 i henhold til direktivets artikel 3.

De spanske bestemmelser

9 Artikel 33, stk. 1 og 2, i kongeligt lovdekret nr. 1/1995 af 24. marts 1995 om godkendelse af bekendtgørelse af lov om arbejdsforhold (Estatuto de los Trabajadores, BOE nr. 75 af 29.3.1995, s. 9654) i den affattelse, som følger af lov nr. 60/1997 af 19. december 1997 (BOE nr. 304 af 20.12.1997, s. 37453, herefter »lov om arbejdsforhold«), bestemmer:

»1. Lønmodtagernes garantifond […] udbetaler den løn, som arbejdstagerne har krav på i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, konkurs eller betalingsstandsning.

I henhold til det foregående afsnit anses for løn det beløb, der er anerkendt som sådant i et forlig eller i en retsafgørelse under en af de i artikel 26, stk. 1, omhandlede former, samt den supplerende godtgørelse i form af »salarios de tramitación« [løn under proceduren], som i givet fald er fastsat af den kompetente ret […]

2. I de i det foregående stykke nævnte tilfælde betaler lønmodtagernes garantifond godtgørelse, der er tilkendt arbejdstagerne ved dom eller administrativ afgørelse som følge af afskedigelse eller som følge af, at aftaler er bragt til ophør i overensstemmelse med denne lovs artikel 50, artikel 51 og artikel 52, litra c), idet beløbet dog ikke kan overstige et års løn, og idet den løn pr. dag, som er grundlaget for beregningen, ikke kan overstige det dobbelte af den ved lov fastsatte mindsteløn.

[…]«

10 Den godtgørelse for uberettiget afskedigelse, som er fastsat ved artikel 56, stk. 1, i lov om arbejdsforhold, optræder blandt de godtgørelser, som Fogasa, jf. artikel 33, stk. 2, i lov om arbejdsforhold, skal udbetale på følgende betingelser:

»1. Når afskedigelsen erklæres for uberettiget, kan arbejdsgiveren inden for en frist på fem dage fra dommens forkyndelse vælge enten at genansætte arbejdstageren samt udbetale de »salarios de tramitación«, som er fastsat i litra b) i nærværende stykke, eller at udbetale følgende beløb, som skal fastsættes i dommen:

a) en godtgørelse svarende til 45 dages løn pr. ansættelsesår, idet ansættelsesperioder på under et år skal beregnes pro rata på månedlig basis på indtil 42 månedlige udbetalinger

b) et beløb svarende til den skyldige løn fra afskedigelsesdatoen og frem til forkyndelsen af den dom, hvorved afskedigelsen er kendt uberettiget, eller frem til det tidspunkt, hvor arbejdstageren igen har fået arbejde, såfremt dette sker før afsigelsen af dommen, og såfremt arbejdsgiveren fører bevis for de udbetalte beløb med henblik på, at disse skal fratrækkes »salarios de tramitación«.

Arbejdsgiveren skal opretholde arbejdstagerens optagelse i den sociale sikringsordning i en periode svarende til den i ovennævnte litra b) anførte lønperiode.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

11 I perioden fra den 28. maj 1998 til den 27. december 2001 var sagsøgeren i hovedsagen, Josefa Velasco Navarro, ansat i virksomheden Camisas Leica SL (herefter »Camisas Leica«), hvorefter hun blev afskediget.

12 Den 13. maj 2002 indgik Josefa Velasco Navarro og Camisas Leica et indenretligt forlig, hvorved virksomheden dels anerkendte, at afskedigelsen af Josefa Velasco Navarro var uberettiget, dels forpligtede sig til at betale Josefa Velasco Navarro afskedigelsesgodtgørelse og »salarios de tramitación« i henhold til artikel 56 i lov om arbejdsforhold.

13 På grundlag af en kendelse — afsagt den 5. marts 2003 af samme ret efter virksomhedens påstand herom — om Camisas Leicas foreløbige insolvens krævede sagsøgeren, at Fogasa udbetalte en ydelse svarende til denne godtgørelse samt »salarios de tramitación«, som hendes tidligere arbejdsgiver ikke havde udbetalt til hende.

14 Fogasa traf beslutning om at tildele sagsøgeren et beløb på 3 338,88 EUR i »salarios de tramitación«, men fandt, at Josefa Velasco Navarro ikke havde ret til det beløb på 2 696,89 EUR, som hun havde krævet som afskedigelsesgodtgørelse, med den begrundelse, at denne hverken var blevet fastsat ved dom eller anden retsafgørelse.

15 Josefa Velasco Navarro har for Juzgado de lo Social Único de Algeciras anfægtet Fogasas afvisning af at udbetale den nævnte afskedigelsesgodtgørelse.

16 Den nationale ret har i forelæggelsesafgørelsens præmisser anført, at der i henhold til spansk lovgivning — artikel 33, stk. 2, i lov om arbejdsforhold — skal betales godtgørelse ved ansættelsesforholdets ophør, men kun såfremt godtgørelsen er tilkendt arbejdstageren ved dom eller administrativ afgørelse som følge af afskedigelse eller som følge af, at aftalen er bragt til ophør.

17 Det er den forelæggende rets opfattelse, at den nationale bestemmelse er i strid med det fællesskabsretlige lighedsprincip som fastslået ved Domstolens praksis, bl.a. i præmis 30 i kendelse af 13. december 2005, Guerrero Pecino (sag C-177/05, Sml. I, s. 10887). Ifølge denne praksis skal lignende godtgørelser, der er fastsat under et indenretligt forlig, betragtes som fratrædelsesgodtgørelse i henhold til artikel 3, stk. 1, i direktiv 80/987.

18 Den forelæggende ret har anført, at direktiv 2002/74 allerede var trådt i kraft, da den erklærede Camisas Leica insolvent den 5. marts 2003. Det er den forelæggende rets opfattelse, at selv om fristen for gennemførelse af direktivet udløb den 8. oktober 2005, har den spanske lovgiver forholdt sig passivt hvad angår direktivets gennemførelse, idet den er overbevist om, at den spanske lovgivning, der trådte i kraft den 21. december 1997, fuldt ud er i overensstemmelse med nævnte direktiv.

19 Den nationale ret har konkluderet, at det således ikke med føje kan hævdes, at Kongeriget Spanien allerede den 8. oktober 2005 havde gennemført direktiv 2002/74, idet national ret netop var mangelfuld.

20 Den forelæggende ret har endvidere anført, at Fogasa under retsmødet for den forelæggende ret har anført, at Josefa Velasco Navarro hverken kan påberåbe sig direktiv 2002/74 eller den fortolkning heraf, som er lagt til grund i Guerrero Pecino-kendelsen, eftersom denne kendelse om Camisas Leicas foreløbige insolvens, selv om den blev afsagt efter direktivets ikrafttrædelsestidspunkt den 8. oktober 2002, under alle omstændigheder ligger før den 8. oktober 2005, hvor medlemsstaternes skulle have truffet foranstaltninger til at efterkomme direktivet.

21 Juzgado de lo Social Único de Algeciras har under disse omstændigheder besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Hvis en national ret har fastslået, at direktiv 2002/74, som Domstolen har fortolket dette i lyset af den fællesskabsretlige lighedsgrundsætning [i Guerrero Pecino-kendelsen], ikke var blevet fuldstændig gennemført i national ret den 8. oktober 2005, kan direktivet da anses for at have direkte virkning over for den statslige garantiinstitution Fogasa fra den følgende dag, dvs. den 9. oktober 2005?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal direktiv 2002/74 da anvendes direkte, idet det snarere er til fordel for arbejdstageren end for den traktatkrænkende medlemsstat, også ved insolvens — efter at der var indgået et indenretligt forlig, hvorom der ikke findes bestemmelser i national ret — som blev erklæret i tidsrummet mellem direktivets ikrafttrædelsesdato, den 8. oktober 2002, og det tidspunkt, hvor den spanske stat senest skulle have udstedt de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet, dvs. den 8. oktober 2005?«

Om de præjudicielle spørgsmål

22 Den forelæggende ret ønsker med disse to spørgsmål oplyst, om artikel 3, stk. 1, i direktiv 80/987, som endnu ikke er gennemført i en medlemsstats retsorden, har direkte virkning, og i bekræftende fald fra hvilket tidspunkt bestemmelsen kan påberåbes direkte over for en institution som Fogasa. Da de to spørgsmål i det væsentlige drejer sig om at fastslå, om nævnte bestemmelse kan have direkte virkning mellem tidspunktet for bestemmelsens ikrafttræden og tidspunktet for udløbet af gennemførelsesfristen, skal de behandles samlet.

23 Den forelæggende ret har forelagt disse to spørgsmål på grundlag af Guerrero Pecino-kendelsen. Selv om Domstolen i denne kendelse fortolkede direktiv 80/987 efter anmodning fra den samme forelæggende ret, som har anmodet om en præjudiciel afgørelse i hovedsagen og vedrørende samme insolvenstilfælde, gjorde den imidlertid dette, som det er anført i kendelsens præmis 23, alene vedrørende det tilfælde, hvor direktiv 2002/74 allerede var blevet gennemført i den nationale retsorden på det relevante tidspunkt, hvilket det tilkom den forelæggende ret at fastlægge.

24 I hovedsagen fremgår det af forelæggelsesafgørelsens præmisser, at direktiv 2002/74 ifølge den forelæggende ret fortsat ikke var blevet gennemført i den nationale retsorden på tidspunktet for udløbet af direktivets gennemførelsesfrist den 8. oktober 2005 (jf. i denne retning dom af 29.11.2007, sag C-6/07, Kommissionen mod Spanien, ikke trykt i Samling af Afgørelser).

Om den direkte virkning af artikel 3, stk. 1, i direktiv 80/987

25 Det er, når bortses fra undersøgelsen af de betingelser, som skal være opfyldt, for at en bestemmelse i et direktiv, som endnu ikke er blevet gennemført, eller som er blevet

gennemført urigtigt, kan påberåbes for den nationale ret (jf. dom af 11.7.2002, sag C-62/00, Marks & Spencer, Sml. I, s. 6325, præmis 25, og af 8.6.2006, sag C-430/04, Feuerbestattungsverein Halle, Sml. I, s. 4999, præmis 28 og 29), fast retspraksis, at et direktiv først kan få direkte virkning efter udløbet af fristen for at gennemføre det i medlemsstaternes retsordener (dom af 3.3.1994, sag C-316/93, Vaneetveld, Sml. I, s. 763, præmis 16, og af 14.9.2000, sag C-348/98, Mendes Ferreira og Delgado Correia Ferreira, Sml. I, s. 6711, præmis 33).

26 I det foreliggende tilfælde udløber gennemførelsesfristen den 8. oktober 2005, jf. artikel 2, stk. 1, første afsnit, i direktiv 2002/74. Det skal derfor til brug for hovedsagen undersøges, om direktivets eventuelle direkte virkning kan påberåbes efter den 8. oktober 2005 for så vidt angår omstændigheder, der er indtruffet før dette tidspunkt. Camisas Leicas insolvens indtrådte den 5. marts 2003, dvs. før udløbet af direktivets gennemførelsesfrist, og sagsøgeren i hovedsagen har over for Fogasa fastholdt sit krav på afskedigelsesgodtgørelse som følge af insolvensen efter dette tidspunkt.

27 Det kan i denne henseende udledes af Domstolens praksis (jf. i denne retning dom af 10.11.1992, sag C-156/91, Hansa Fleisch Ernst Mundt, Sml. I, s. 5567, præmis 20, og Vaneetveld-dommen, præmis 18), at når en medlemsstat ikke har gennemført direktiv 2002/74 inden for den fastsatte frist, kan den eventuelle direkte virkning heraf kun påberåbes fra den 8. oktober 2005 i forbindelse med insolvenstilfælde, som er indtrådt efter dette tidspunkt, hvilket ikke tilfældet i hovedsagen.

28 Det bemærkes i denne henseende, at selv om medlemsstaterne ganske vist var forpligtede til at bringe nationale bestemmelser i overensstemmelse med direktiv

2002/74 før den 8. oktober 2005, har de i henhold til direktivets artikel 2, stk. 1, andet afsnit, kun pligt til at anvende de nationale bestemmelser på insolvenstilfælde, som er indtrådt efter direktivets ikrafttrædelsestidspunkt.

29 Direktiv 2002/74 omfatter således kun insolvenstilfælde, som er indtrådt efter direktivets gennemførelse, herunder insolvenstilfælde indtrådt før udløbet af gennemførelsesfristen, og insolvenstilfælde, som er indtrådt efter udløbet af denne frist, men hvor der ikke er sket gennemførelse.

30 De forelagte spørgsmål skal derfor besvares med, at såfremt direktiv 2002/74 ikke er blevet gennemført i national ret den 8. oktober 2005, kan den eventuelle direkte virkning af artikel 3, stk. 1, i direktiv 80/987 under alle omstændigheder ikke påberåbes i forbindelse med insolvenstilfælde, som er indtrådt før dette tidspunkt.

Om tilsidesættelse af lighedsprincippet

31 Selv om de spørgsmål, som den forelæggende ret har forelagt Domstolen, efter deres ordlyd alene omhandler den direkte virkning af artikel 3, stk. 1, i direktiv 80/987, bemærkes hvad angår perioden fra ikrafttrædelsestidspunktet for direktiv 2002/74 til tidspunktet for udløbet af direktivets gennemførelsesfrist, at når en national bestemmelse falder ind under fællesskabsrettens anvendelsesområde, skal Domstolen i forbindelse med en præjudiciel forelæggelse give alle de oplysninger med hensyn til fortolkningen, som kræves, for at den nationale ret kan vurdere, om

en sådan bestemmelse er i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder, som Domstolen skal beskytte (jf. i denne retning dom af 12.12.2002, sag C-442/00, Rodríguez Caballero, Sml. I, s. 11915, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis, og af 10.4.2003, sag C-276/01, Steffensen, Sml. I, s. 3735, præmis 70).

32 Selv om medlemsstaterne inden for rammerne af direktiv 80/987 er frit stillet til ikke i deres nationale retsorden at fastsætte bestemmelser om sikring af fratrædelsesgodtgørelse ved afskedigelse, idet direktivets artikel 3, stk. 1, nemlig ikke indeholder en forpligtelse hertil, er der imidlertid fastsat en national bestemmelse om en sådan sikring, som med virkning fra ikrafttrædelsestidspunktet for direktiv 2002/74, dvs. den 8. oktober 2002, falder ind under fællesskabsrettens anvendelsesområde for så vidt angår dens anvendelse på omstændigheder, der ligger efter nævnte ikrafttrædelse (jf. i denne retning dom af 7.9.2006, sag C-81/05, Cordero Alonso, Sml. I, s. 7569, præmis 31 og 32). Den nationale bestemmelse skal derfor fra dette tidspunkt respektere de generelle principper og grundlæggende rettigheder, hvis overholdelse Domstolen sikrer, herunder navnlig det almindelige lighedsprincip og princippet om forbud mod forskelsbehandling (jf. Rodríguez Caballero-dommen, præmis 31 og 32).

33 Det bemærkes, at artikel 33, stk. 2, i lov om arbejdsforhold indeholder bestemmelse om sikring af betalingen af visse godtgørelser i henhold til denne lov ved afskedigelse eller arbejdsaftalens ophør i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens.

34 Det må derfor konstateres, at den nationale bestemmelse fra ikrafttrædelsestidspunktet for direktiv 2002/74 henhører under artikel 3, stk. 1, i direktiv 80/987 og således falder ind under fællesskabsrettens anvendelsesområde. Bestemmelsen skal derfor fra dette tidspunkt respektere de generelle principper og grundlæggende rettigheder, som anerkendt i Fællesskabets retsorden (jf. i denne retning dom af 7.9.2006, sag C-81/05, Cordero Alonso, Sml. I, s. 7569, præmis 37).

35 Heraf følger, at det tilkommer den nationale ret at fortolke den i hovedsagen omhandlede nationale bestemmelse under overholdelse af de generelle principper og grundlæggende rettigheder, således som de er fortolket af Domstolen, herunder navnlig lighedsprincippet (jf. i denne retning Guerrero Pecino-kendelsen, præmis 30, og Cordero Alonso-dommen, præmis 38).

36 Hvad angår sidstnævnte princip, hvorefter forhold, der er sammenlignelige, ikke må behandles forskelligt, medmindre en sådan forskelsbehandling er objektivt begrundet, har Domstolen vedrørende den i hovedsagen omhandlede lovgivning fastslået, at arbejdstagere, der uberettiget er blevet afskediget, befinder sig i en sammenlignelig situation, for så vidt som de har ret til godtgørelse i tilfælde af manglende genansættelse (jf. Rodríguez Caballero-dommen, præmis 33, og dom af 16.12.2004, sag C-520/03, Olaso Valero, Sml. I, s. 12065, præmis 34 og 35).

37 Domstolen fastslog i den efterfølgende del af sin argumentation, at der ikke var fremført noget overbevisende argument, som kunne retfærdiggøre den forskellige behandling af krav om godtgørelse for uberettiget afskedigelse, som er tilkendt ved dom eller administrativ afgørelse, og krav om godtgørelse for uberettiget afskedigelse, som er aftalt efter et indenretligt forlig, og konkluderede, at en lovgivning som den i hovedsagen omhandlede var i strid med lighedsprincippet, såfremt den udelukkede garantiinstitutionen fra at dække disse krav (jf. i denne retning Olaso Valero-dommen, præmis 36 og 37).

38 Det bemærkes, at foreligger der en sådan forskelsbehandling, kan overholdelsen af lighedsprincippet kun sikres ved, at personer tilhørende den kategori, som forskelsbehandles, indrømmes de samme rettigheder som de personer, der tilhører den privilegerede kategori, indtil den nationale lovgiver har gennemført direktivet korrekt (Rodríguez Caballero-dommen, præmis 42, og Cordero Alonso-dommen, præmis 45).

39 Det følger af det ovenfor anførte, at når de nationale retsforskrifter henhører under anvendelsesområdet for direktiv 80/987, er den nationale ret forpligtet til — hvad angår insolvenstilfælde indtrådt mellem ikrafttrædelsestidspunktet for direktiv 2002/74 og tidspunktet for udløbet af direktivets gennemførelsesfrist — at sikre, at anvendelsen af disse nationale retsforskrifter er forenelig med princippet om forbud mod forskelsbehandling, som er anerkendt i Fællesskabets retsorden.

Sagens omkostninger

40 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, der er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

1) Såfremt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/74/EF af 23. september 2002 om ændring af Rådets direktiv 80/987/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af

arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens ikke er blevet gennemført i national ret den 8. oktober 2005, kan den eventuelle direkte virkning af artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, som ændret ved direktiv 2002/74, under alle omstændigheder ikke påberåbes i forbindelse med insolvenstilfælde, som er indtrådt før dette tidspunkt.

2) **Når de nationale retsforskrifter henhører under anvendelsesområdet for direktiv 80/987, som ændret ved direktiv 2002/47, er den nationale ret forpligtet til — hvad angår insolvenstilfælde indtrådt mellem ikrafttrædelsestidspunktet for direktiv 2002/74 og tidspunktet for udløbet af direktivets gennemførelsesfrist — at sikre, at anvendelsen af de nationale retsforskrifter er forenelig med princippet om forbud mod forskelsbehandling, som er anerkendt i Fællesskabets retsorden.**

Underskrifter